

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Utóhangok az uruguayi Néptáncfesztiválról

Néhány sor a magyarországi Forrás Együttestől:

Sziasztok!

Elég nehéz nélkülük! Mit nem adnék, ha csak még egy éjszakán keresztül hallgathatnám, hogy megy a buli, a tánc a sátorban, én pedig nem tudok aludni, mert egyrészt egyesek horkolnak, aztán ordibálnak a lányok a mellettünk lévő szobában, ráadásul csipnek a szúnyogok!

Ha az idő kerekét vissza lehetne forgatni, visszamennék a Solis Színházba, a gulyásleveses estére, és a tengerparti táncra... Gyerekek, az ember szeme könnybe lábad, hogy az milyen szép és fantasztikus volt! Az Isten áldása volt minden percén!

Hiányoztok, és sokat gondolunk rátok, meg az együtt töltött időre. Ebben a nagy hidegben és hóban, ami most Magyarországon van, csak ez segít!

Óllelek benneteket

SziQ

(Szigetvári József, Forrás Együttes)

Egy brazíliai résztvevőtől:

160 táncos 5 különböző országból és egy közös szünettel:
a Magyar Kultúra

2010 januárjában Uruguayba seregett „mindenki” a 10. Dél-Amerikai Magyar Néptáncfalvóra. A helybeli Tündérváros Néptáncgyűjtemény (Uruguay) mellett a Regös Együttes (Argentína), a Gyöngyösbokrétá (Venezuela), a Dunántúl (Jaraguá do Sul, SC), a Zrínyi Művészegyüttes

DEBRECEN - BUENOS AIRES...

A vízesés 270 különálló zuhatagból és kisebb vízesésből áll, amely a folyón 2,7 kilométeres szélességben húzódik végig.

Az Iguazú vízesésnél

Sajnos a képek nem képesek kifejezni, amit mi ott, akkor éreztünk. A ráadás az volt, hogy befizettünk egy kétfelvonásos túrára, amelynek első állomása az őserdőbe vezetett. Állatokkal sajnos nem találkoztunk, de sok új növényt ismertünk meg. A második helyszín a Iguazú folyón lévő dokkokhoz vezetett, ahonnan gumicsónakokba szállva közelebbről is megcsodálhattuk a zuhatagokat... Egyhetes utunk hamar véget ért, s élményekkel megtelve tértünk „haza”, Buenos Airesbe.

*

Mit isznak az argentinok? *Yerba mate*-t isznak, ami talán a zöldtea-hoz hasonlítható a leginkább. *Mate*-t inni abszolút hagyomány. Tulajdonképpen egy keserű főzetről van szó. Tény azonban, hogy az utcán az emberek többsége természetesen a hónap alatt közlekedik, másik kezében pedig a mate-s csészéjét tartja, amit időnként felönt forró vízzel, és a speciális szűrő-szívószálon (*bombilla*) keresztül szűrősi ki a levét. A gyakorlat teljesen egyetemes, a boltokban is szűrőszálon az eladók, a buszvezetők, járőreik, mindenki.

És hogy milyenek az argentinok? Barátságosak, közvetlenek és mosolygósak. Meglepően sok a szőke és kevés az indián. Nem sietősek, a stressz ismeretlen fogalom érrefelé. Hogy mégsem érnek meg matuzsálemi kort, az a másként egészségtelen életmódnak köszönhető. Hihetetlen mennyiségű húst esznek. Van, aki mindhárom étkezésre marhát fogyaszt. Kis adagnak számít a fél kiló marhahúsból készített sült, a normál

(São Paulo), a Pántlika Táncgyűjtemény (São Paulo), a Forrás Néptáncgyűjtemény és a Bara Zenekar (Százhalombatta- Magyarország).

Két különböző szereplés volt. Az egyik egy szabadtéri szereplés a Salinas-i tengerparton, a másik pedig egy gálaszereplés Montevideo legnagyobb színházában, a Solisban. Ez a fesztivál nemcsak azért volt különleges, mert végig élő zene kísérte a szerepléseket, a szimpóziumot és a táncművészeket, hanem azért is, mert jelezte Venezuela visszatérését a rendezvényre, ráadásul pedig még külön brazil meglepetés is volt a többiek számára: egy közös Kalotaszegi tánc, amelyet együtt táncolt a Zrínyi Művészegyüttes és a Pántlika Táncgyűjtemény.

Az egyhetes tánc-szimpóziumot a Salinas-i parton Lévai Péter és felesége Kiss Anita, a Magyar Táncművészeti Főiskola tanárai tartották. Somogyi (Dunántúl), Küküllőmenti (Erdély) és Magyarbódi (Felvidék) táncalapokat és népdalokat tanítottak, valamint más tánc technikákat a többi táncosokhoz. A nagy finálé dél-amerikai stílusú nagy, szabadtéri tánc volt a tengerparton, élő zenével - és ragyogó hangulattal!

Jókedv, erős barátságok, bulik és persze sok tánc és sok zene kísérték a találkozót. A zene még most is hangzik a fülünkben, a szívünkben pedig csupa jó emlék él. Alig jöttünk vissza - máris alig várjuk a következőt.

Akkor, hajrá Argentína 2012-ben!

Yamashita Szabó Yuri

Folytatás az I. oldalról

adag ennek kétszerese. Argentínában az évi egy főre jutó marhahús fogyasztás 70 kg fölött van, míg Magyarországon mindössze 4-7 kg. *A Parrilla* (grillező) minden lakásban megtalálható, erkélyen, tetőtérben, konyhában, udvaron, elképzelhetetlen nélküle az élet. Nemcsak a marha húsát, hanem a belsőséget is megsütik, sőt mi több: a marhatőgyet is.

Isteni édesség az *alfajor*, egy porhanyós, linzerszerű süti, *dulce de leche* nevű töltelékkel, ami leginkább a boci karamellához hasonlítható.

*

Nehéz leírni azt a sok-sok felejthetetlen pillanatot, kalandot, félelmet és vágyat, amit megéltünk e hatalmas országban. Mindenki tanult valamit, és amikor hazatért, többé már nem ugyanaz az ember. Itt valójában minden más: nincs határ, az ég végtelen, a természet teljes és hatalmas, a folyók akkorák, hogy túlsó partját nem látod... szabad a tér, hogy megtaláld, amire vágysz - csak tudd, mit keresel!

Nemcsak egy új világot és kultúrát ismerhettünk meg, de életre szóló barátságok is születtek. Családjaink mindent megtettek azért, hogy otthon érezzük magunkat. Nemcsak elláttak bennünket, hanem gyermekeikként bántak velünk.

Életünk egyik legszebb nyarát köszönhetjük a spanyol tagozatvezetőnek, Kiss Zsófia tanárnőnek és persze szüleinknek, akik mindebben anyagilag támogattak minket.

Az élményeket átélte és papírra vetette: **Duljanszki Evelin (11.b) és Rives-Abreu Dávid (11.c) osztályos tanulók**

A hét bátor magyar

Egy argentinai szemlélő néhány „száraz adata” a nézőtéréről:

Élő előadás a tengerparton, a Pocitos-i strandon, szabadtéri előadás - mindenki a fűvön vagy éppenséggel a homokon ült szép rendben. Több régi argentinai Regössel találkoztunk: a „3 Meleg lány” (Judit, Piroska és Irén Csiki), Demesék (Éva és Feri), Vass Gyöngyi és több kísérő Regös szülő (Zombory Dudi és Kati, Zaha Sanyi és Alexandra). Sanpaulóiak is ott voltak (láttuk Kiss Gábort és Mártát, Tóth Esztert, több mamát - sőt még egy kísérő nagymamát! - is).

A táncosok nagyon nívós és mégis közvetlen módon adtak ízelítőt a vasárnapi előadásból. Érezni lehetett, hogy élvezik a táncot! A színpadon sok kitűnő táncos mozgott az újabb nemzedékből, és ugyanakkor ráismertünk régi jó táncosokra, akik már évek óta járják a táncot és ma már a lányai is táncolnak! Este felé lett vége a bemutatónak - gyönyörű naplementétől kísérve...

Ezt követte egy nagy, kötetlen fogadás a Club de Pescadoresban, amelyen több mint 400-an ettünk finom pörköltet a csillagos ég alatt. Utána táncház és később még „egyszerű” tánc a soha ki nem fáradó művészek részéről.

*

Sokan a buenosi és brazíliai „nem táncosok” ugyanabban a hotelben voltunk, így már reggelire találkoztunk és máris szervezkedtünk az utolsó napra: reggeli séta a carrascói parton, majd ebéd a tengerparton. Feltűnő, hogy az egész montevidói parton nincsenek éttermek vagy hűtő eladók. Ott ez nem divat, de az emberek végig az egész part mentén fürdenek, tetőlehetőség nélkül. Messzire kellett mennünk, míg végül találtunk éttermet a tengerparton, ahol letelepedtünk fáradalmaink kipihenésére. A fagyaltozás sem maradt el: a Gábor és Dudi „szakértők” szerinti legjobb fagyaltozót találtuk meg Carrascóban.

Igy vélekedik egy boldog (argentinai) magyar anya:

Nem emlékezhetek utóérzéseimre, mivel-hogy én nem utazhattam át Magyarországra 14 éves koromban... Bevallom, nagyon szeretnék „beleolvasni” a három magyar-szermazású cserkészfiú gondolataiba: **most tértek vissza az Óhazából**, a 3-hónapos Zrínyi Ifjúsági Kör téli ösztöndíja után.

Tudjuk, mennyire fontos minél fiatalabb korban elsajátítani a nehéz magyar nyelvet. Azt is, hogy „telitalát” ez a rövid diákcsera azok számára, akik már - habár konyhanyelven, de - értenek, írnak s beszélnek magyarul.

Arcagni Sándor, Mattiauda Szanti és Szilvássy Ignác végül is a legnagyobb természetességgel vállalták a kihívást. Idegen családok, idegen iskolák, idegen városban - megállták a helyüket. Első karácsonyuk távol szüleiktől, testvéreiktől, első tengerentúli repülésük, az ismeretlen Budapest és környéke első felmérése, Debrecen

remekül sikerült meglátogatása és zárónak a **csúcspont**: Erdély! Kalotaszeg szívében is lakhattak egy hosszú hétig, ott is bejártak a kalotaszenti királyi általános iskolába.

Amennyire „bőbeszédűek” ezek a 14-15 éves fiúk, azért megtudhattunk kisebb-nagyobb részleteket. Élvezték a havat, a

Kis szieszta a hotelban, és indulás a Teatro Solísba. Ez a nemrég felújított operaház már első pillantásra gyönyörű. Régi stílusos a bejárat és ezt kiegészíti a szépen beleágyazott modern márvány-építkezés. A kulisszák mögött még előadás előtt beszélünk a táncosokkal, akik kiegészítették a benyomásunkat azzal, hogy az egész színpad meg az öltözők teljesen modernnek, mondhatni „tökéletesek”. A legújabb technológia is jelen van: az előadás alatt minden második szereplés után óriásvásznon rövid filmvetítéssel ismertették Magyarországot szépségeit.

Az előadás napján már nem lehetett kapni jegyet! A Miniszterelnöki Hivatal filmről közvetítette hivatalos üzenetét, tovább buzdítva a magyar kultúra terjesztésére. Következett a rendezők spanyol és magyar köszöntése.

Bevezetőként uruguayi kisgyerekek mutattak be egy képet a partraszálló, letelepedésre vágyó magyarokról. Aztán következtek a táncok. Az együttesek mind igényes, magas színvonalat mutattak, így nehéz egyszerű nézőként a csoportok között minőségbeli sorrendet felállítani. Az előadást végig a magyarországi fiatalokból álló Forrás Zenekar kísérte élő zenével. De jó volt ezt látni és hallani! A Forrás tánc csoportja pedig brilliózott, és testvériesen beilleszkedett a „nem magyarországi” csoportok közé, mondhatván egyenrangúan vetélkedve a nézőközönség tapsáért.

Jó volt látni a zenéket! Mi, akik követjük a tánc csoportokat, látjuk fejlődésüket. Meg vagyok győződve, hogy a nézőtérrel a régebbi táncmesterek-tanárok és a magasból Sáfány Györgyinéni, Vass Dini és még sokan, akik valamikor tanítottak, táncoltak vagy drukoltak a különböző csoportoknak örömmel nézték a zárójelenetet, amikor több mint 120 táncos tett bizonyosságot arról, hogy továbbra is fontosnak tartják a magyar néptánc és kultúra terjesztését. Köszönjük a felejthetetlen élményt!

Demes Feri

szánkózást, korcsolyázást. Megismerték Budapest nevezetességeit, meglátogattak rokont, barátokat, császáltak az utcákon, megbarátkoztak az iskolatársaikkal, fényképeztek, nevettek, izgultak. Átküszöböltek kisebb kríziseket, pillanatnyi apró aggodalmakat. Tehát elkezdtek az utat a megérés, az önállóság, a felelősség felé. Mégpedig Magyarországon! Ugye, nem kis dolog!?

*

Most meg kell várni, hogy elkezdjenek részletesebben mesélni. Minden nap figyelni kell őket. Lassan kezdődnek az anekdoták,

a felmérések, de mindenestre addig is mindhárom fiú szeméből igenis kiolvashatók a „nem-kifejezett” mondatok: tetszett, jó volt, nem bánják. Addig is, míg ők mesélnék nekünk itthon s majd a hivatalos ZIK beszámolójukon is, nézegetjük a sok szép képet és gyűjtjük az ottani befogadó „pótcsaládok”, iskolatanárok szuperpozitív véleményét fiainkról!

Szóval büszkék lehetünk rájuk, ismét bebizonyítva, hogy ez a kolónia egyetlen igazi megélhetési s továbbműködési lehetősége fiataljaink magyar beszédének tökéletesítése és magyar vonatkozásuk folyamatos megteremtése érdekében!

Zólyomi Kati

A három fiú Erdélyben - b.-j.: Mattiauda Szanti, Arcagni Sándor, Szilvássy Ignác

Dr. Orbán László:

Egy Öregcserkész visszaemlékezése

- múlt századbeli magyar kiscserkész élet -

Kisiskolás pályafutásomat Debrecenben, a „református Romában” kezdtem, a szokásos izgalommal, amely még fokozódott, amikor pár hét múlva híre kelt, hogy az osztályban megindul a kiscserkészre való előképzés. Akkoriban gyakorlatilag minden elemi iskolának volt egy kényakkendős kiscserkész és a gimnáziumoknak egy zöldnyakkendős nagycserkész csapata.

Azért még sok víznek kellett lefolyni a hajdúsági Kondoros erén, amíg az alagút végén felcsillanni kezdett az avatás napja. Addig is kellemes teadélutánokon, amelyre főleg a mamák készítettek remek süteményeket, igyekeztünk elsajátítani a cserkész alaptudományait. Ez főleg szipjelekből, csomókötésekből és a cserkész-erénykódex elsajátításából állott. A tavasz beköszöntésével érkezett a várva-várt avatás napja, amikor az ünnepekre felvarrhattam az ingemre a 993-as Bornemissza Gergely kiscserkész-csapat jelvényeit, és miután hála osztrák nevelőnőmnek gagyogtam a germánok nyelvét, még külön büszkeségemre hozzá tehettem a „spricht deutsch” szelvényét is, amely főleg a dzsemborik Babeljének orvoslására készült.

A nagy- és kisbetűk jelentőségének elsajátítása után szüleim számomra megrendelték a *Magyar Cserkész* c. folyóiratot, amelyet havonta habzsoltam nagy érdeklődéssel. A nyár eleje meghozta a debreceni cserkészek „nagy napját”, az ún. cserkésznapot, amely a cserkészparkban zajlott le. E napon hemzsegték az utcákon kék, zöld, barna sötét még sárga nyakkendősök is - még ma sem tudom, milyen méltóság járt ezekkel a tisztségekkel. Ott kora reggeltől késő estig folyt a cserkész-tevékenység: íjászverseny és számháború mellett számtalan rendezvényre került sor.

De kiscserkész mivoltom csimborasz-

szója a nyárközépi táborba vonulás volt, mégpedig a nemrég visszatért felvidéki, neobarokk Rozsnyó városába. Korunkra fel nem sátorban, hanem egy iskolában voltunk elszállásolva, de még itt is a cipőbefűzés és szalmazsák rendben tartása létkérdési problémákat jelentett. Miután az év elején életem legsúlyosabb középfülgyulladásából eredő operációján estem át, anyám titokban feljött Rozsnyóra és esténként - nagy szégyenemre - meglátogatott. De nem volt könnyű dolga, mert a tábor előtt cerberusként 7 éves őrszemek állták útját, jelszót követelve a belépéshez. Tekintettel, hogy látogatásai folytán többször segédkezett a bajbajutott táborozóknak fehérnemű felvarrásokkal, megrittem „stoppolt harisnya” volt a válasza, és habár ez lényegesen eltért a megadott jelszótól valamiképpen azért bejutott...

Következő évben ismét a Felvidékre, egy festői tájjal körülvett faluba, Makkoshotyára vonultunk. Felejthetetlen kirándulásokban volt gazdag a két hét. A gyönyörű Kárpát-hegységben, ahol egy akkor már 800 éves tujafát is láttunk, végvárakat látogattunk, köztük Krasznahorka büszke várát. Esténként színes kavicsokból és mohából kiraktuk Nagymagyarország térképét, és nótázások mellett gyűjtöttük meg a tábor tüzet. Utolsónak legtöbbször felhangzott a „Rakd meg, rakd meg cser-

készpajtászt a tüzet, Isten tudja, mikor látunk megint ilyet.” Most, közel hét évtized múltán elfogultan gondolkodom vissza: valóban, azóta sem láttam többé ilyet...

Már öt VEKI volt Buenos Airesben!

- a vezetői kirándulásunk jubileumáról -

„Nyelvünk nagyobb kincsünk, mint a földünk, mert régibb és akkor is él, amikor a föld már nem a miénk”. (2007. Vezetők Lapja)

Bár el tudná mondani minden olvasó, milyen gondolatot ébreszt fel benne ez a fantasztikus mondat... Jó lenne beszélgetni az olvasókkal! Látni az arcukat, a szemük kifejezését, amint magukévá teszik a leírtakat, vagy amikor megcáfolják őket. A rejtélyes újságvilág megszabja e távolságokat, amelyek érthetően áthidalhatatlanok. Viszont az élőben elmondottak egyenesen érkezők azokhoz, akik hallgatják. A reakció azonnali csodát eleveníthet fel.

A feljebb idézett gondolat nemrég hangzott el USA-ban Bogyinszki Ágoston OFM, magyar atya ajkáról és a mi 5. VEKI-kirándulásunk megnyitására is, 25 éves korosztályú vezető előtt.

Nincs megnyugtatóbb érzés annál, mint amikor sikerül egy rendezvényt annyira elfogadtatni, hogy ez hagyománnyá váljék! Amikor 2006 elején visszaékeztünk a San Martín de los Andes-i Jubileumi táborunkról, valahányunkat egy sürgető izgatottság fogott el: az óriási lendületet nem hagyhatjuk ellaposodni. Továbbra is különleges élményt kell biztosítani! Egyszerűen így hatott a Nagy hegytábor minden vezetőre, azokra is, akik már sok éve nem vállaltak aktív munkát a csapatoknál. Néhányan - a KÖRS alapítói - nekiláttunk egy rendkívüli kirándulás megszervezésének. Azóta elteltek az évek, új gárdák képződtek, és folytatjuk, amit elkezdtünk: rövid, tartalmas, pörgő programmal megpakolt másfél nap, amelynek első célja a barátság ápolása, illetve a vezetés titkainak világában az igényes továbbképzés.

Minden egyes VEKI egy vezérfonállal, avagy „gerincelmélettel” gazdagítja cserkészszívünket. Az idein visszaemlékeztünk a négy előző kiadásra, s összefontuk a sugallt szavakat: „Szolgálatban, képzettségben s gyakorlatban ÉRDEMES együtt készülni és együtt tenni!”

Mint minden alkalomkor szlogenünket elemelve, rá és rádöbbenünk megbízásunk fontosságára. Ez bizonyos mértékig lenyűgöző, s nagy mértékben sorsépítő mandátum. Most, míg fogalmazom e sorokat, táncol előttem minden egyes résztvevőnek köszönetet kifejező mosolya, szava, kedvessége. Hiszen épp erről van szó: gyakorlati és elméleti cserkészfoglalkozást adni kiképzett vezetőknek, 24 órán keresztül. Az együtt töltött idő aranyat ér, pótolhatatlan. Egy kis szünet, amely alatt emberépítés folyik mindnyájunk számára: akik szervezzük, és akik átveszik.

Mint mindig, most is „meglepetés” volt a hely: Luján mellett, „Huellas de la Naturaleza” név alatt, egy sok hektáros erdő állt rendelkezésünkre. Ahogy mentünk végig a percre beosztott programon, mindig más-más tisztságot választottunk magunknak. Az újabban „megbolondult” időjárás is hozzájárult a magáét, és szép napsütéssel, csillagos égbolttal kísért minket. A táborút végén, szokásunk szerint, megható roveravatást tartottunk. *Számunkra a rovercserkész a legtisztább szolgálattal jelképe!* Olyan roverszereplőt szeretnénk az évek során felkészíteni, amelyre épülhet a következő 50 év argentinai magyar cserkészete!

A száz év magyar cserkészete ünnepeén ez volt a jelképes, céltudatos üzenetünk. A visszhang egy kis részével zárom krónikámat:

„- KEDVES KÖRS!

Köszönjük ezt a kirándulást amit szerveztetek! A gyerekek nagyon élvezték! Sokat meséltek, itthon bemutatták a „hadiművészetet”, amit tanultak, meséltek a keresztretjvényről, az éjjeli játékról, táborúzi számokról (keretmese: milyen lehetett 100 évvel ezelőtt és milyen lehet 100 év múlva a magyar cserkészfoglalkozás?), a komoly előadásokat is elmondták! Nagyon élvezték a „magyar nyelvvel kapcsolatos bemutatót”, röszkék a rover nyakkendőre és a kapott rover nevükre; a szuperfinom kosztot is említették, a csodálatos reggelit, szóval **mindent!**

Megint azt mondhatjuk: ÉRDEMES VOLT! Újra nagy köszönet nektek!”

- NAGYON ÉLVEZTEM! Köszönöm mindazoknak, akik ott voltak (Mátyás, Zóka, Edith, Viktor, Ines, Truli /Lányi Mátyás/) és akik nem, de kintről s előzetesen segítettek munkával-ötletekkel (Lőrinc, Zsú, Alex).

- Nagyon jól éreztem magam! Jó volt megint veletek kirándulni, programozni, játszani, elmélkedni!

- Röviden csak annyit, hogy nagyon köszönöm a csoportmunkát: tartalmas, ÉLVEZETES és persze ÉRDEMES volt. Hála NEKTEK! Nagyon jó visszhangot hallottam sok résztvevőtől.”

A KÖRS nevében, szeretettel, jó munkát!

Zólyomi Kati cst.

Így lát minket a KMCSSZ:

SIKERES CSERKÉSZ-VEZETŐKÉPZŐ TÁBOROK ARGENTÍNÁBAN

Ha valaki megkérdezi: „Mi az, ami lehetővé teszi, hogy a Külföldi Magyar Cserkészszövetség 65 év óta megszakiítás nélkül működjön?” - habozás nélkül azt kell felelnünk: „Rendszeres vezetőképzésünk”. És valóban: ez tette lehetővé, hogy immár három generáción keresztül mindig legyenek fiatalok, akik kellő hozzáállással átvegyék cserkészjeink vezetésének feladatát.

Észak-Amerikában minden évben tartunk központi vezetőképző (VK) tábor, Európában minden második évben. Ausztráliában és Dél-Amerikában szükség szerint. Idén januárban Argentína volt a 9 napig tartó Dél-Amerikai VK táborok színhelye.

Három tábor folyt párhuzamosan: egy őrsvezetőképző (ÖV) tábor 14 éves felülieknek, egy segédvezetőképző (ST) tábor 18 éves felülieknek és egy Mintatábor 10-14 éves cserkészeknek. Az egyes táboroknak természetesen megvolt a saját életük, hiszen a jelöltek különböző szintű feladatokra lettek kiképezve. De ugyanakkor a három tábor egymásba is kapcsolódott, mint ahogy egy csapat életében is a három csoport együttműködik: a segédvezetők kidolgozzák a munkatervet, azt megbeszéljük az őrsvezetőkkel, akik a tervet részletezik és levezetik cserkészjeikkel. Ezt gyakorolták a táborban is: a ST-jelöltek kidolgozták munkatervüket és

programokat, irányították az ÖV-jelölteket, és együttesen levezették a foglalkozást a mintatábor cserkészjei számára.

Ebből élménydús események születtek, mint ahogy az egy cserkészcsapat életében is történik. Volt kiképzés (cserkészügyességek, népdal, magyar nyelvgyakorlat, jellemnevelés, stb.), volt kirándulás és portya, volt játék és rohampálya, voltak meghitt táborúzek. És volt az együttlét és cserkésztestvériség nagy élménye, hiszen a három tábor létszáma nemcsak meghaladta a 90 cserkészt, de ráadásul az Argentínából és Brazíliából jötteken kívül voltak jelöltek és kiképzők Ausztráliából, Németországból és USA-ból is.

Két nappal a táborok bezárása után az argentinai és külföldi cserkészvezetők összejöttek a Buenos Aires-i magyarság nagyszabású székházában, a Hungáriában, egy rövid vezetői konferenciára. A konferencia alkalmat adott a cserkészszövetség központjából érkezett három vezetőnek, hogy beszámoljanak a négy földrészen működő KMCSSZ és a Kárpát-medencei magyar cserkészszövetségek helyzetéről. [Recenziókat l. AMH-HUFÍ 2010. március. Szerk.] A konferencián az idősebb cserkészvezetőkön kívül részt vettek a táborot végzett, újonnan avatott segédvezetők is. Így adja át a stafétabotot egyik generáció a másiknak!

Dömötör Gábor

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

CSODÁLATOS NYELV A MAGYAR

Tényleg csodálatos. Mindig újra rábukkan az ember olyan kifejezésekre, olyan szavakra, amelyeknek eredete, összetevése, szerkezete megdöbbentő. Ilyen érdekes szavakat gyűjtöttem a múltkor, miközben a vonatra vártam (volt időm gondolkodni, felfüggesztett járatok miatt...) Nézzük csak, mik jutottak eszembe:

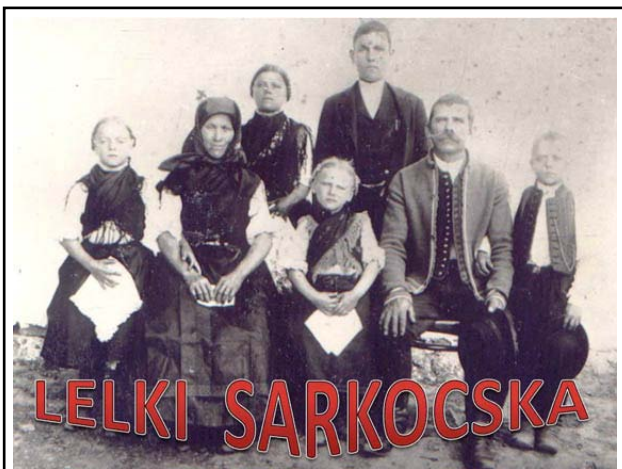
• **Összeszedni:** ez azt jelenti, hogy szedjem össze a részeit, a darabjait valaminek, ami leesett, szétszóródott vagy esetleg eltörött. „Szedd össze a játékokat!” „Szedd össze az üvegdarabokat!” Tehát valamit, ami egészben volt, de már nincs, azt lehet összeszedni. Igen ám, de hányszor hallottuk főleg serdülő korunkban azt, hogy „Fiam! Szedd össze magad!” Mert, habár fizikailag egyben volt a fiú, egy test, nem darabok, de világos, hogy a gondolatai, a cselekedetei, lelkiállapota nincsen rendszerben, azok szanaszét hevertek, mint a széttört cserépdarabok. ezért szólítja meg így az édesapa a fiát: „Szedd össze magad!” Éppen azért, mert viselkedése, gondolatai „szétszórtak”.

• Az esős éghajlat következtében már mindenkivel előfordult (úgy értem, hogy minden *magyarral*, mert ilyesmi is csak és kizárólag egy magyarral fordulhat elő), hogy „**pacallá ázott**”. Szóval úgy megázott, mint a pacal (szarvasmarha, juh recés gyomra), amit főzésre áztatnak, mosnak, hogy puha legyen. Tehát aki pacallá ázott, az úgy megázott, hogy megpuhult (olyan puhára, mint az áztatott pacal). Milyen világosan és színesen fejezi ki! Az ember szinte látja szemei előtt, ahogyan ázik...

• Az is csodálatos, hogy magyarul az, aki „**talpraesett**”, az egy értelmes, hozzávaló, praktikus, minden feladatot könnyen megoldó személy, pedig az az utasítás járja (például az ejtőernyős tanfolyamon), hogy semmiképpen sem jó „**talpra esni**”. Mert aki a talpára esik, az eltöri a gerincét, vagy legalábbis agyrázkódást kap. Így hát az ejtőernyősöknél az a „**talpraesett**”, aki **nem** a talpára esik, hanem a sarkaira, lazított térdekkel és rögtön behajlítja ezeket, és aztán gurul a földön.

• Ha már törésekről beszélünk, az emberi test csontjai rendszerint eltörnek (pl. eltörött a lába, a karja). De ha valami eltörik és a törés után rögtön távozik a helyéről, az nem „**eltörik**” hanem „**kitörik**”. Pl. valakinek kitört a fog. Azért „**kitörik**”, mert törik is és távozik is onnan. Kimegy onnan, ahol volt. Mármost, ki magyarázza el azt, hogy az ember nem „**töri el**” a nyakát, hanem „**kitöri**”, még akkor is, ha a nyak nem távozik a fej és a törzs közül, hanem ott marad? Gondolom azért, mert a nyakcsigolya törik el és húzódik el, ezt a szem nem látja, de mégis „**elment a helyéről**”. De azt is mondjuk, hogy „**kitöri a nyelvet**”, mert nem tudja kiejteni, kimondani. Innen ered az a kifejezés, hogy „**nyelvtörő**”. Itt vajon mi távozott el a helyéről?...

• De most térjünk vissza az egészséges élethez. Ne legyenek törések, kitörések, ne legyen semmi baj. Ússzuk ezt meg **épkézláb**, épségben. Ha kezünk, lábunk ép, akkor nincsen gond, akkor tudunk tenni, akkor használhatóak vagyunk. Nem remek ez a kifejezés? Viszont ez vonatkozhat sok mindenre, mert lehet egy épkézláb programról szó, egy épkézláb fogalmazásról, vagy egy épkézláb székéről. →

De az emberek olyan furcsák, keresik a boldogság kulcsát, és legázolnak törvényt, rendet, végül rádöbbennek, hogy a boldogságtól jaj, de messzi mennek...

Csighy Sándor

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók: Espinosané Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa José Vicente st.

Amikor olvassátok ezt a cikket, itt Magyarországon már alig pár nap választ el bennünket a választásoktól, amelyek április 11-re vannak kiírva.

Már egy pár hete megkaptam postán a tájékoztatót, hol és mikor szavazhatok. Ott, ahol a múltkor az EU-választásokon, egy közeli iskolában. A borítékban egy *ajánló cédula* is volt. A jelöltek csak akkor indulhatnak a szavazásokon, ha egy előre megszabott mennyiségű ajánló cédulát kapnak. Ezt időben be kell nyújtani a kijelölt gyűjtőpontokon, de van, hogy házhoz is jönnek érte. Ezért hívják köznéven „kopogtató” cédulának.

Habár a politikusokban abszolút nem bízunk, pozitívnak tartjuk, hogy egy olyan országban, ahol kevesen mennek el szavazni és nagy méretű a közömbösség, idén két új erő indul a szavazásokon, és már a tavalyi EU-választásokon is szerepet kaptak.

Az egyik oldalon áll az LMP (Lehet Más a Politika), egy főleg nem politikusokból álló csoport, a másik oldalon pedig a Jobbik Magyarországért Mozgalom. Nagyon eltérő politikai irányt képviselnek és a társadalomból is más közönséget céloznak meg.

Jó, ha egy demokráciában nem csak két erős párt váltja egymást. Mindenképp jó, hogy születnek új lehetőségek. Talán így az emberek motiváltabbak lesznek...

A másik két régi párt - az MDF és az SZDSZ - annyira elgyengültek, hogy az idén együtt indulnak. Ez is különös, hiszen 20 évvel ezelőtt nagy riválisok voltak.

Mit mutatnak a statisztikák? Legtöbb szavazatot a Fidesz kapja (a most hatalmon lévő MSZP-vel, a két nagyobbik párt), akikben mi nem nagyon látjuk a Nagy Változást. Voltak már a hatalmon, két mandátummal ezelőtt.

Sajnos a szórólapjukon is több az ellenzéki kritika, mint a saját programjuk ismertetése. Tehát, tudni szeretnénk mit csinálnak majd ha már nem ellenzéki párt lesznek. Úgy néz ki, lesz erre lehetőségük.

Mint másik nagy esélyest az új Jobbikot látjuk. Ez - ahogy a neve is sugallja - egy erősen jobboldali párt. Nem hiszük, hogy az extrém megoldások vezetnének hosszú távon valamire, habár „papíron” a programjuk érdekesnek látszik.

Szerintünk színesebb a paletta - és ez abszolút pozitív. Reméljük többen mennek el szavazni, mint az előző alkalomkor, és reméljük, hogy az új Parlament tagjai Magyarországot dolgoznak majd, és így talán a nép sem látja érdemtelennek a voksát.

Bizalommal és várakozással köszönünk jövő hónapig, Teri és José

miniHUFI

„BEINDULT A LEGÚJABB ÉV!”

Mint egy köpködő kéményű vidám gőzmozdony, amely erővel ráncigálja maga után a vonatot, úgy húz minket is a munka, a naptár siettető számrengetege, a célok sosem felengedő nyomása. Nehogy a 365 nap elsuhanjon előttünk úgy, hogy ne tettünk volna sokat! Ez koloniális szimptóma, mint egy állandó serdülés. Egy elfogadott állapot, amelyben sodródunk. Hadd fejezzem ki hálámat az újságunknak, munkatársaimnak, hogy ezt a hatodik évünket is lejárhatjuk együtt!

- Szerelmek múlnak el, érzések elfelejtődnek, a fájdalmak enyhülnek, veszteségek elfogadhatnak, viszont nem múlik el az, amiről megemlékezünk! Megtörtént a harmadik „emléktábortűz” március 11-én este, a Nuestra Señora de la Unidad templom melletti fenyős kertben. Ez a tűz kimagasló argentinai magyar cserkészélményeket

frissített fel, néhány szereplőjük szavai által. Hálával, örömmel és tisztelettel köszöntük meg ily módon, énekelve, az elhunyt értékes cserkészvezetők munkájának mai napig tartó folytatását.

- Megkezdődött a Zrínyi Kör, a cserkészfoglalkozás, a táncsoport edzései... Újra hangokkal, nevetéssel, színekkel dicsekedhet a Hungáriánk. Március 13-án újból megtartottuk a 48-as Szabadságharc megemlékezését. Patyolattiszta cserkészház fogadta a kipihent csapattagokat, míg vezetőik aprólékosan kiagyalt foglalkozást készítettek az év nevelő s egyben szórakoztató szombatjaira.

- A zempléni hagyományörző Bokréta együttes volt itt látogatóban! Érdekes új magyar ízű élményt jelentett kolóniánk számára. Következő számunkban részletekkel s képekkel ellátott beszámolót közlünk! (ZK)

Ugye, csodálatos ez a nyelv? Ma nem írok tovább, de gondolkozzunk együtt, tanulmányozzuk, csiszoljuk a nyelvünket. Idén a Zrínyi Ifjúsági Körben indul egy új program. Egyszer havonta Benedekné Marika **csiszoló tanfolyamot tart a tanárok számára**. Mi a cél? Hogy a nyelv kopását megakadályozzuk, hogy gyarapítsuk, jobbitsuk a magyart. *Mert nyelvében él a nemzet!*

Ami az íróasztalon maradt:

Játszunk? Eszelj ki te is mondatokat csupa e-betűvel.

- Néhány példa:**
 Nemzetem neve nekem szent.
Nem lehet fegyverek ellen nemes elvekkkel verekednem.
 Meredek hegyeken mentem elmerengve, mellettem emberek, gyermekek serege menetelt messze - semerre.
Este fekete fellegek lebegtek kertek felett.
 Nem eszem nyers, ehetetlen eledeleket.
Eper, szeder lehet kedvenc medve eledel.
 E zene neves mester remeke.
Lenke rengeteg meggyet szedett cseresznye helyett.
 Etel nem lesz Kelemen neje, ezek ketten heves ellenfelek.
Ede hetente megkeres egy ezrest.
 Egy beteg, merev, tehetetlen, menthetetlen ember szenvedve, epekedve mereng mennyekbe.
Kendnek neje helyes menyecske, de nekem nem kellene!

HUNGÁRIA
 MAGYAR EGYESÜLET
 Pje. Juncal 4250 (1636) Olivos
 4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
 Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
 Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com
 Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
 Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
 (összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
 Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos - 4799-8437 **Nyitva péntekenként 19 - 21 óráig**

92 Ponson du Terrail: A rejtélyes örökség
 1043 Fáy Ferenc: Összegyűjtött versei
 1138 Hugo, Victor: Shakespeare
 1368 Dreiser, Theodore: Amerikai tragédia
 2320 Benedek Elek: Édes anyaföldem. Egy nép és egy ember története I.
 3314 Benedek Elek: Édes anyaföldem II.
 3079 Kenneth, Claire: Felhők felett
 3120 Mikszáth Kálmán: Kisebb elbeszélések
 4639 Rejtő Jenő (P. Howard): Bradlay Tamás visszaút
 4751 Ammers-Küller, Jo van: A Coornvelt-ház asszonyai
 4886 Tabi László: Írásba adom
 5037 Jakes, John: Szerelem és háború
 5042 Odescalchi Eugénie: Egy hercegnő emlékezik
 5081 Erdős Renée: A herceg
 5091 Barabás Pál: Gazdátlan asszony
 5116 Csathó Kálmán: Kluger és Társa
 5130 Wallace, Lewis: Ben Hur
 5194 Lélekvesztőn - Amerikai klasszikus elbeszélők
 5244 Almási Erzsébet: Bukaresti napló. Egy diplomata feleség feljegyzései (1978-1990)
 5310 Saáry Éva: Magyarok Dél-Svájcbán (szociográfiai vázlat)

En castellano:
 S-160 Boldizsár, Iván - Asturias, Miguel Ángel - Neruda, Pablo: Comiendo en Hungría
 S-178 Radó, Mária: Los tambores del miedo
 S-227 El reverso de la luz - Cuatro poetas húngaros (László Kálnoky, Agnes Nemes Nagy, János Pilinszky, Sándor Weöres)

Videokazetták:
 VK- 22 Péntek Rézi (vígjáték): Turay Ida, Páger Antal
 VK-102 A természet védelmében: Nemzeti parkok, Hortobágy, Ecsed pusztája, Bükkhegység, Aggtelek, Arborétumok, Balaton
 VK-106 Péntek 13, A képzelt beteg. Selejtt bosszúja (Latabár szereplésével)